

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi I. B. i D. B.

o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa I. B. i D. B.

przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej w K.

o naprawienie szkody,

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 lipca 2005 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2007 r.,

zażalenia I. B. i D. B.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 czerwca 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powodów o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 lipca 2005 r., w uzasadnieniu podając, iż powołując jako podstawę skargi art. 403 § 2 k.p.c., powodowie podnieśli okoliczności, które w rzeczywistości nie istniały w dacie postępowania. W przedmiotowym przepisie chodzi o takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które istniały do daty orzekania w poprzedniej sprawie, a które zostały wykryte po prawomocności orzeczenia, którego wznowienia strona żąda. Korespondencja między uczestnikami umowy sprzedaży prawa wieczystego użytkowania, zawierająca w istocie ocenę prawną stosunku łączącego strony umowy, w znaczeniu dokumentu, nie istniała w terminie zakreślonym w art. 403 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powodów zarzucił „naruszenie prawa materialnego” w postaci art. 403 § 2 k.p.c., wywodząc, iż skarżący podali w skardze o wznowienie nieznaną im fakt niemożności przeniesienia na powodów roszczenia z tytułu szkód górniczych, zaś właśnie brak przeniesienia był przyczyną niekorzystnego dla nich wyroku. Skoro powodowie nie mogli domagać się przeniesienia roszczenia, to tym samym, w ustalonym stanie faktycznym, sąd powinien był prawidłowo zastosować wykładnię wynikającą z uchwały SN z 20 czerwca 1984 r., III CZP 26/84 (OSPika 1985/10 poz. 195), zgodnie z którą roszczenie odszkodowawcze z tytułu szkód górniczych przechodzi na użytkownika wieczystego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw. Skarga o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, prowadzącym — z natury rzeczy jedynie w wyjątkowych sytuacjach — do uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie podstawy musi zatem zmierzać do wykazania, że powołane okoliczności istotnie spełniają określone podstawy wznowienia (postanowienie SN z 7 listopada 1973 r., I CO 5/73, BIsN 1974 nr 2, poz. 24). Co więcej, zarówno określenie podstawy zgodnej z treścią art. 403 k.p.c., jak i jej

należyte uzasadnienie, stanowią konstrukcyjne wymaganie skargi. Oparcie skargi na podstawie nieprzewidzianej w ustawie, a także oparcie jej na podstawie, która w danej sprawie nie wystąpiła, prowadzi zatem do braku nieusuwalnego, który uprawnia sąd do odrzucenia skargi już na etapie badania jej dopuszczalności (por. postanowienie SN z 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, BSN 2005 nr 9, s. 14).

Odnosząc powyższe stwierdzenia do okoliczności danej sprawy należy podnieść, iż strona żaląca, powołując się na podstawę wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c., powinna była wskazać takie fakty lub dowody, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których w poprzednim postępowaniu strona nie mogła skorzystać. Powinny one być obiektywnie „nieujawnialne” dla strony, a więc mieć taki charakter, że ich ujawnienie podczas toczącego się postępowania nie było możliwe przy zachowaniu należytej staranności (postanowienie SN z 4 marca 2005 r., III CZ 134/04, LEX nr 151652). Skarżący takich okoliczności nie przedstawili; powoływane przez nich okoliczności braku wiedzy o tym, kiedy powstała pozwana Kompania Węglowa S.A., nie mają charakteru „faktu obiektywnie dla strony nieujawnialnego”, lecz opierają się raczej na braku osobistej zapobiegliwości w ustaleniu, kto i na jakiej podstawie mógł być w sprawie prawomocnie zakończonej pozwany. Należało zatem uznać, że skarga została zasadnie odrzucona.

Jedynie ubocznie należy zwrócić pełnomocnikowi skarżącego uwagę, iż art. 403 § 2 k.p.c., w oparciu o który sformułowano zarzut, nie stanowi przepisu prawa materialnego, lecz przepis postępowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.